

dre lignende Forhold). Det har saaledes ogsaa været min Mening, at naar et Sogneforstanderskab eller en Communes. Bedrøede vare i Mødsigelse med Skoledirectionen med Hensyn til at stille Gymnastikundervisningen i Bero, naar f. Ex. Skoledirectionen var for at høre og Beboerne for at bibeholde den, maatte det staae i Communes. Magt at bringe Sagen for den Skoledirectionen overordnede Bestyrelse.

Sjæbnering: Jeg tænker, at det ærede Medlem vilde ogsaa have, at i det mødfatte Tilfælde, som vilde være det hyppigste, nemlig at Sognebeboerne eller Sogneforstanderskaberne vare misfornøiede med, at Skoledirectionen ikke vilde stille Gymnastikundervisningen i Bero, kunde de ogsaa appellere til den høiere Bestyrelse (Klein; Naturligvis!), af hvilken vi ville vente, at i de fleste Tilfælde maae Sognebeboerne faae Medhold (Kirke- og Undervisningsministeren: Naar de havde Ret!) „Naar de havde Ret“, siger den høitærede Minister, men i de fleste Tilfælde, tør jeg troe, at de havde Ret, af den meget simple Grund, at det ikke er Gymnastikundervisningen, hvorom der her er Tale, men Børnenes Umodenhed lige over for den gymnastiske Undervisning, hvorom der her kan være Spørgsmaal. Der er et Spørgsmaal, som altfor hyppig har ligget for i denne Sag, om hvilket jeg skal udtale mig, førend jeg slipper Sagen, det er Spørgsmaalet om Lærerne. Lærerne ere lige saa vel betalte for at undervise i Gymnastik som i de andre Undervisningsfag, og deres Misnøie eller Ikke-Misnøie derover er ikke det, der er det Afgjørende. Det, som maa være det Afgjørende, er, om den Undervisningsgenstand, hvorom der her er Tale, har nogen virkelig Betydning paa det Stadium, hvorpaa den kan gives, og med de Midler, hvormed den kan gives, og i saa Henseende er det min fuldeste Overbevisning, at dette kan besvares fuldkommen benægtende. Ligeoverfor den Befolkning, der daglig bevæger sig i fri Luft og mange Gange anstrenger sine Kræfter i Overmaal, hvis Legemsudvikling er Hovedsagen og som kun kan opspare saa Timer til sin aandelige Udvikling, har denne Undervisning en saa ringe Betydning,

at det er ufornuftigt at brude den frem og anvende kunstige Midler paa den; skulde det ikke der være langt naturlligere at benytte de Timer, man har tilovers, til den aandelige Udvikling? Jeg for mit Vedkommende svarer, at det Sidste er det eneste Naturlige, og at det Andet er en Speculationsfag, som ikke ligger i de virkelige Forhold. — Hvad min Stilling til de foreliggende Forslag angaaer, da forekommer det mig, at det, som den ærede Minister berom har udtalt, bør være det Afgjørende. Det synes mig, at det Forstandigste i dette Tilfælde fra deres Side, som vilde have denne Sag vedtagen saa godt, de kunne, efter den Grundtanke, der ligger i Lovforslaget, vil være at stemme for Ændringsforslagene, for at lægge Loven, idet den gaaer herfra, saa nær til Ministerens Velvilje og Omhu, som det staaer i vor Magt. Et Forslag, hvorved Lovens blev ændret noget i den Retning, som den ærede Minister udtalte, vilde vel have været bedre, men vi kunne jo ikke faae det nu. Kommer Sagen nogenstunde tilbage til os igjen, maae vi imidlertid være fattede paa at tage derimod; derved vinde vi atter, at vi have den ærede Ministers velvillige Stemning for Forslaget, og Mere kunne vi ikke vinde i dette Tilfælde. Alt, hvad vi kunne vinde i denne Retning, er vundet for Sagen, og derfor skal jeg tilraade det ærede Thing at stemme for Ændringsforslagene.

Minestad: Jeg skal med Hensyn til den Måde, hvorpaa den høitærede Minister opfattede Spørgsmaalet, ganske henholde mig til, hvad den ærede Rigsrådsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) bemærkede; Sagen har stillet sig saaledes for mig, at man maatte følge de almindelige Regler, der ere givne for saadanne Forhold og Omstændigheder, og det har staaet ganske klart for mig, at der fra begge Sider maatte kunne finde Appel Sted til Administrationen, da det jo ellers maatte blive ved Skoledirectionens Besiddelse.

J. A. Hansen: Jeg kan ikke stemme for Forslaget under Nr. 1; der er jo nemlig